

Den Simons

Pad

HIPERIONA

S engleskog preveo

Goran Skrobonja

**Čarobna
knjiga**

Prvi deo

1.

Onog dana kada je armada krenula u rat, poslednjeg dana života koji smo dotad poznavali, bio sam pozvan na jednu zabavu. Te večeri posvuda su se održavale zabave, na više od stotinu pedeset svetova u Mreži, ali samo je ova zabava bila značajna.

Potpisao sam pristanak preko datasfere, uverio se da mi je najfiniji formalni sako čist, okupao se i obrijao, odenuo sa krajnje pomnom pažnjom i upotrebio jednokratni disključ u čipu sa pozivnicom kako bih dalekobacačem prešao sa Esperance na Tau Ceti Centar u zakazano vreme.

Na ovoj polulopti TC2 bilo je veče i prigušeno, bogato svetlo obasjavalo je brda i doline Parka jelenova, sive tornjeve Upravnog kompleksa daleko na jugu, žalosne vrbe i sjajne plamene paprati kojima su obrasle obale reke Tetis, kao i bele kolonade samog Doma vlade. Pristizale su hiljade gostiju, ali bezbednosno osoblje dočekivalo je svakoga od nas, proveravalo da li nam se obrasci DNK slažu sa šiframa na pozivnici i pokazivalo kako da stignemo do šanka i bifea gracioznim pokretima ruku.

„M. Džozef Severn?“ primeti vodič ljubazno.

„Da“, slagah ja. To mi je bilo ime, ali nikada i identitet.

„CEO Gledstonova i dalje želi da se sastane sa vama kasnije u toku večeri. Javićemo vam kada će biti slobodna za sastanak.“

„Vrlo dobro.“

„Ako poželite bilo šta od osveženja ili zabave, a što već nije izloženo, samo glasno izgovorite svoju želju i uslužni pratioci postaraće se da vam to pribave.“

Klimnuh glavom, osmehnuh se i ostavih vodiča. Pre nego što sam prešao desetak stepenika, on se okrenu sledećim gostima koji su pristizali sa platforme sa terminalima.

Sa svog mesta na niskom brežuljku, mogao sam da vidim kako više hiljada gostiju mili preko nekoliko stotina jutara negovanog travnjaka, a mnogi od njih tumaraju po šumama ukrasnog rastinja. Iznad travnatog proplanka na kome sam stajao, već zasenčenog nizom stabala uz reku, prostirali su se formalni vrtovi, a iza njih uzdizala se upečatljiva građevina Doma vlade. U jednom udaljenom otvorenom dvorištu svirao je orkestar, a skriveni zvučnici nosili su zvuk do najudaljenijih kutaka Parka jelenova. Neprekidni niz EMV-ova spuštao se u spirali od portala dalekobacača postavljenog visoko iznad nas. Nekoliko sekundi posmatrao sam kako se njihovi nacifrani putnici iskrcavaju na platformi blizu pešačkog terminala. Opčinjavala me je raznolikost letelica; večernja svetlost blistala je ne samo na školjkama standardnih *vikena*, *alkova* i *sumatosa* već i na rokoko palubama levitacionih barži i metalnim trupovima drevnih letaća, koji su bili zastareli i u doba kada je još postojala Stara Zemlja.

Otišao sam dugačkom, blagom padinom do reke Tetis, kraj dokova gde su neverovatno raznovrsna rečna plovila bljuvala putnike napolje. Tetis je bio jedina reka koja je tekla čitavom Mrežom, kroz stalne portale dalekobacača i delove više od dve stotine svetova i meseca, a ljudi koji su živeli na njenim obalama spadali su među najbogatije u Hegemoniji. To se moglo i videti po vozilima na reci: po velikim jahtama sa zupčastim otvorima, barkama prekrivenim platnom i baržama sa pet paluba, od kojih su mnoge pokazivale znake opremljenosti za levitaciju; po podrobno uređenim kućama-brodovima, očigledno opremljenim sopstvenim dalekobacačima; po malim, pokretnim ostrvima uvezenim sa okeana Maui-Kovenanta; po sportskim prethedžirskim gliserima i podmornicama; po raznovrsnim, ručno rezbarenim, nautičkim EMV-ovima sa Renesanse Vektor; i po nekoliko savremenih jahti za sva podneblja, obrisa skrivenih bešavnim, reflektivnim, jajastim površinama zaštitnih polja.

Gosti koji su se iskrcali sa tih plovila nisu bili ništa manje kitnjasti i upečatljivi od svojih vozila: lični stilovi obuhvatali su sve, od prethedžirske konzervativne večernje odeće na telima koja Polsenovi tretmani očigledno nikada nisu ni dodirnuli, pa do ovonedeljne najviše mode sa TC2 na figurama koje su oblikovali najčuveniji ARNisti Mreže. Onda sam krenuo dalje, zastavši kraj dugačkog stola tek toliko da napunim tanjir rostbifom, salatom, fileom od nebeske sipe, karijem sa Parvatija i sveže pečenim hlebom.

Prigušeno večernje svetlo izbledelo je u sumrak dok sam ja pronašao mesto i seo blizu vrtova, a onda počеше da se pojavljuju zvezde. Svetla obližnjeg grada i Upravnog kompleksa bila su prigušena kako bi večeras mogla da se posmatra armada, a noćno nebo Tau Ceti Centra izgledalo je jasnije nego što je to prethodno bilo vekovima.

Jedna žena me pogleda i osmehnu se. „Sigurna sam da smo se negde već upoznali.“

Uzvratih joj osmehom, siguran da nismo. Bila je veoma privlačna, možda dvostruko starija od mene, u poznim pedesetim, ali delovala je mlađe nego ja sa svojih dvadeset šest, zahvaljujući novcu i Polsenu. Koža joj je bila toliko svetla da je izgledala gotovo providna. Frizura joj se uzdizala u pletenici, a dojke, više otkrivene nego skrivene tanušnom haljinom, imale su besprekoran oblik. Oči su joj bile surove.

„Možda i jesmo“, rekoh, „mada to nije mnogo verovatno. Moje ime je Džozef Severn.“

„Naravno“, reče ona. „Vi ste umetnik!“

Ja nisam umetnik. Ja sam... bio sam... pesnik. Ali Severnov identitet, koji sam nastanio posle smrti i rođenja svoje stvarne ličnosti pre godinu dana, tvrdio je da sam umetnik. To je stajalo u mom fajlu u SveStvari.

„Setila sam se“, nasmejala se dama. Lagala je. Pristupila je datasferi zahvaljujući svojim skupim komlog implantatima.

Ja nisam imao potrebu za pristupom... To je nezgrapna, izlišna reč koju prezirem uprkos njenoj drevnosti. Mentalno sam zatvorio oči i našao se u datasferi, kliznuo pored površinskih barijera SveStvari, provukao se ispod talasa površinskih podataka i krenuo za svetlucavom pupčanom vrpcom njenog pristupa daleko u mračne dubine „bezbednog“ toka informacija.

„Moje ime je Dajana Filomel“, reče ona. „Moj muž je upravnik sektora transporta na Sol Drakoni Septemu.“

Klimnuh glavom i uzeh je za ruku koju mi je pružila. Nije rekla ništa o činjenici da je njen muž bio siledžija sindikata čistača plesni na Rajskoj Kapiji pre nego što je, zahvaljujući političkom patronatu, unapređen na mesto na Sol Drakoniju... Ili da je njeno ime nekada bilo Dini Sisulja, da je bila bivša dronfulja i povremena hostesa za trahejne zastupnike u Središnjoj Jalovini... Ili da je dvaput hapšena zbog zloupotrebe Flešbeka i da je drugi put ozbiljno povredila kućnog medicinara... Ili da je u devetoj godini otrovala svog polubrata, pošto je zapretio da će je tužiti očuhu da se viđa sa rudarem Blatoravni po imenu...

„Drago mi je što smo se upoznali, M. Filomel“, rekoh ja. Ruka joj je bila topla. Rukovala se sa mnom za tren predugo.

„Nije li ovo uzbudljivo?“, prodahla ona.

„Šta to?“

Ona načini sveobuhvatni pokret rukom, pokazavši na noć, na svetleće kugle koje su se upravo palile, na vrtove i gomilu. „O, zabava, rat, sve“, reče.

Osmehnuh se, klimnuh glavom i okusih rostbif. Bio je krvav i sasvim dobar, ali slankast ukus odavao je bačve za kloniranje sa Lususa. Činilo se da je sipa autentična. Poslužitelji naiđoše, ponudiše nam šampanjac i ja probah svoj. Bio je slabašan. Kvalitetno vino, skoč i kafa ostali su tri nezamenljiva prehrambena proizvoda posle smrti Stare Zemlje. „Smatrate li da je rat neophodan?“, upitah.

„Prokletstvo, jašta da je neophodan.“ Dajana Filomel je otvorila usta, ali umesto nje, odgovorio je njen muž. On pride otpozadi i

zauze mesto na veštačkoj kladi gde smo večerali. Bio je to krupan muškarac, najmanje stopu i po viši od mene. Ali, opet, ja sam nizak. Pamćenje mi govori da sam jednom napisao strofu u kojoj sam ismejao samoga sebe, kao „gos'n Džon Kits, visok punih pet stopa“, iako imam pet stopa i jedan inč, što je bilo oniže u vreme kada su živeli Napoleon i Velington i kada je prosečna visina za muškarce bila pet stopa i šest inča, a smešno nisko sada, kada je visina muškaraca sa svetova sa prosečnim g imala raspon od šest do gotovo sedam stopa. Ja očigledno nisam posedovao mišićnu masu ili kosti koje bi navodile na pomisao da sam došao sa sveta s visokim g, pa sam u svačijim očima naprosto bio nizak. (Svoje misli sam gore naveo u jedinicama u kojima mislim... od svih mentalnih promena posle mog ponovnog rođenja u Mreži, razmišljanje u metrima daleko je najteže. Ponekad odbijam to i da pokušam.)

„Zbog čega je rat neophodan?“, upitah Hermunda Filomela, Dajaninog muža.

„Zbog toga što su ti prokletnici sami to tražili“, zareža krupni muškarac. Bio je od onih koji škripe zubima i razvlače mišiće na licu. Gotovo da nije imao vrat, a potkožna brada očito je prkosila depilatoru, oštrici ili aparatu za brijanje. Šake su mu bile upola veće nego moje i mnogo puta snažnije.

„Shvatam“, rekoh ja.

„Ti prokletnici, Proterani, proketo su sami to tražili“, ponovi on, izloživši mi iznova svoje ključne argumente. „Zajebavali su se s nama na Bresiji, a sad se zajebavaju s nama na... u... kako ono beše...“

„Hiperionovom sistemu“, reče njegova žena, ne skidajući oči sa mojih.

„Aha“, reče njen gospodar i muž, „u Hiperionovom sistemu. Zajebavali su se s nama, pa sad ima da odemo tamo i da im pokažemo da Hegemonija neće to da trpi. Razumete?“

Pamćenje mi je govorilo da su me kao dečaka poslali na akademiju Džona Klarka u Enfildu i da je tamo bilo dosta ovakvih siledžija malog mozga i pesnica poput šunki. Neposredno pošto sam stigao, izbegavao sam ih ili umirivao. Posle smrti moje majke, pošto se svet

izmenio, jurcao sam na njih s kamenjem u malim pesnicama i ustajao sa zemlje da ponovo zamahnem čak i kada su mi udarcima razbijali nos ili rasklimavali zube.

„Razumem“, rekoh blago. Tanjir mi je bio prazan. Podigoh poslednje ostatke svog lošeg šampanjca da bih nazdravio Dajani Filomel.

„Nacrtajte me“, reče ona.

„Molim?“

„Nacrtajte me, M. Severne. Vi ste umetnik.“

„Slikar“, rekoh, načinivši bespomoćni pokret praznom rukom. „Bojim se da nemam olovku.“

Dajana Filomel posegnu u džep muževljeve tunike i pruži mi svetlosno pero. „Nacrtajte me. Molim vas.“

Nacrtao sam je. Portret je poprimio oblik u vazduhu između nas, dok su se linije uzdizale i spuštale, okretale se natrag u sebe kao neonska vlakna u žičanoj skulpturi. Grupica ljudi okupila se da posmatra. Mlaki pljesak zamreška vazduh kada sam završio. Crtež nije bio loš. Uhvatio je damino dugačko, pohotno zakrivljenje vrata, visoki i upleteni most kose, isturene jagodice... čak i blagi, dvosmišljeni sjaj u očima. Bilo je to onoliko dobro koliko sam mogao da izvedem posle RNK tretmana i lekcija koje su me pripremile za tu ličnost. Pravi Džozef Severn bio bi bolji... i radio je bolje u svoje doba. Sećam se kako me je skicirao dok sam ležao na samrti.

M. Dajana Filomel ozari se s odobravanjem. M. Hermund Filomel me pogleda mrko.

Začu se povik. „Eno ih!“

Gomila zamrmlja, uzdahnu i ućuta. Svetleće kugle i svetla u vrtu prigušiše se, a potom i pogasiše. Hiljade gostiju podigoše oči ka nebesima. Obrisah crtež i zataknuh svetlosno pero natrag u Hermundovu tuniku.

„To je armada“, reče jedan stariji čovek važnog izgleda, u crnoj uniformi SILE. On podiže piće kako bi pokazao nešto svojoj mladoj pratilji. „Upravo su otvorili portal. Najpre će proći izviđači, a potom pratnja bakljobrodova.“

Vojni portal dalekobacača SILE nije se mogao videti sa našeg mesta; čak i u svemiru, pretpostavljam da bi izgledao samo kao pravougaono izobličeno zvezdanog polja. Ali fuzioni repovi izviđačkih brodova jasno su se videli – najpre kao grupa svitaca ili svetlećih leptirova, a onda kao plamteće komete, kada su brodovi palili glavne pogone i brisali kroz cislunarnu saobraćajnu oblast Sistema Tau Cetija. Začu se još jedan zajednički uzdah kada bakljobrodovi prođu kroz dalekobacač u postojanje, sa vatrenim repovima stotinu puta dužim od repova izviđača. Nebo TC2 bilo je od zenita do obzorja ispresecano zlatnocrvenim prugama.

Negde krenu pljesak i za nekoliko sekundi polja, travnjaci i formalni vrtovi Parka jelenova pri Domu vlade bili su ispunjeni divljim aplauzom i bučnim bodrenjem lepo odevene gomile milijardera, vladinih zvaničnika i pripadnika plemenitih kuća sa stotinu svetova, koji su zaboravili na sve osim na šovinizam i ratnu pomamu probuđenu sada, posle više od jednog i po veka uspavanosti.

Ja nisam pljeskao. Zanemaren od onih oko sebe, dovršio sam svoju zdravicu – sada ne gospi Filomel, već upornoj gluposti sopstvene rase – i sasuo poslednje ostatke šampanjca. Bio je izvetreo.

Iznad nas, važniji brodovi flotile prešli su unutar sistema. Znao sam iz ovlašnog dodira datasfere – čija je površina sada bila toliko uzburkana od naleta informacija da je podsećala na olujno more – da se glavna linija armade SILE:svemir sastoji od više od stotinu kapitalnih kovit-brodova: matcrnih napadačkih nosača koji su ličili na bačena koplja, sa priljubljenim lanserima; Tri-K komandnih brodova, divnih i nezgrapnih poput meteora sačinjenih od crnog kristala; okruglih razarača, koji su ličili na predimenzionirane bakljobrodove, što su i bili; odbrambenih čuvara perimetra, koji su se sastojali više od energije nego od materije, masivnih zaštitnih polja sada postavljenih za potpuno odbijanje – poput blistavih ogledala u kojima se odražavao Tau Ceti, sa stotinom plamenih tragova unaokolo; brzih krstarica, koje su se kretale kao ajkule među sporijim jatima brodova; glomaznih transportera za trupe, koji su nosili na hiljade SILE:marinaca u

spremištima sa nultom gravitacijom; i gomila pratećih brodova-fregata; lovaca za brze napade; torpednih ALR-ova; fetlinijskih relejnih stražara; i samih dalekobacačkih skok-brodova, masivnih dodekahe-drona sa bajkovitim mnoštvom antena i sondi.

Svuda oko flote, na sigurnoj udaljenosti koju je održavala kontrola saobraćaja, tamo-amo letele su jahte, letelice na sunčev pogon i privatni brodovi za letove unutar sistema, sa jedrima koja su hvatala sunčevu svetlost i odraz veličanstvene armade.

Gosti na imanju Doma vlade podvrisivali su i pljeskali. Džentlmen u crnoj uniformi SILE nemo je plakao. U blizini, skrivene kamere i širokotračni imažeri prenosili su taj trenutak svim svetovima u Mreži i – preko fetlinije – mnoštvu svetova koji u njoj još nisu bili.

Zavrteo sam glavom i ostao da sedim.

„M. Severne?“ Stražarka iz bezbednosti stvorila se iznad mene.

„Da?“

Ona klimnu glavom prema kući zvaničnika. „CEO Gledstonova će vas sada primiti.“